

U Rostov po pobedu

Krsto Bukumirić je rođen 1990. godine u Peći. Od šestog razreda Osnovne škole živi i pohađa osnovno obrazovanje u Starčevu. Srednju mašinsku školu završio je u Pančevu dok trenutno završava 4. stepen Mašinsko tehničke škole za kompjutersko konstruisanje u Arandelovcu. Krsto je vrlo uspešan kao sportista u miksovano boričkim veštinama, popularnom MMA. Ove godine, 13. aprila, ima meč u Rusiji, u gradu Rostovu, od kojeg će zavisiti njegova sportska karijera i budućnost.

Da li ste se u ranijoj mladosti bavili nekim drugim sportom pre boričkih veština?

- Trenirao sam neko vreme fudbal u Starčevu a zatim sam prešao u pančevački "Dinamo". Volim fudbal, i danas sam veliki ljubitelj tog sporta, jednostavno nisam imao puno prostora da napredujem. Mislim da sam shvatio da sam se zagrejao za drugi sport i tako sam "prelomio". Tome je doprinelo često koškanje na utakmicama pa i neretko tuče između igrača. Znamo svi kako su nam nekada izgledala niže fudbalske lige... Bez opšte tuče nije mogla da prođe sportska priredba, na žalost tako je i danas pa i na velikim sportkim događajima.

Zašto ste se odlučili za MMA?

- Već sam pomenuo da sam neko osnovno iskustvo stekao igrajući fudbal. Veliki uticaj na mene je imao Vladimir Jovanović Maradona koji je već neko vreme trenirao ovaj sport i postizao rezultate. Još 2006. godine sam počeo rekreativno da treniram sa njim a 2008. godine je zvanično otvoren klub u Pančevu čiji sam postao član. Ubrzo sam shvatio da sam se konačno pronašao u ovom sportu, mogu dosta toga da naučim jer se radi o kombinovanim boričkim veštinama, kik boks, boks, rvanje, brazilski džudica...

Kako je izgledao Vaš prvi meč?

- Nakon dve godine treniranja borička priredba se održavala u Leskovcu. Dobio sam poziv od trenera da se pojavim tamo. Pojavio sam se u ringu pred više od 2000 gledalaca i tada sam prvi put doživeo pravi osećaj pobeđe pred mnogobrojnom publikom uz aplauz. Meč je trajao manje od minute, toliko mi je bilo potrebno da savladam protivnika. Od tog trenutka imam ogromnu želju za takmičenjem i uspehom.

U nastavku su se nizale pobeđe?

- Nakon ove atraktivne pobeđe krenuli su pozivi za mečeve. Povučena pobeđom već u drugom meču sam shvatio da nije to baš tako kako sam ja mislio. Izgubio sam od Slobodana Maksimovića iz Beograda, meč sam počeo da dobijam na boks ali protivnik me je savladao polugom. Tada mi je bilo jasno da nije sve tako jednostavno pa sam morao da počnem da treniram kombinovane tehnike. Meč između Srbije i Hrvatske sam izgubio sudijskom odlukom nakon dve runde po 5 minuta. To mi je bila najteža borba, oboje smo bili iscrpljeni do krajnjih granica. Od tada sam morao dosta da radim na kondiciji, iskustvom sam shvatio na čemu moram mukotrpno da se potrudim i rezultati su vidljivi. To su jedina dva izgubljena meča u mojoj

karijeri.

Koliko je popularan ovaj sport kod nas?

- O popularnosti dovoljno govori publika koja puni sportske hale. Popularniji je od mnogih sportova. Odlukom ministarstva za sport MMA kod nas nije priznat kao sport. Mečevi su kod nas zabranjeni zbog preterane upotrebe sile. Kazna za organizatora je 500.000 dinara. To je potpuni apsurd, pa postoje pravila kojih borci moraju da se pridržavaju u meču. U slučaju da se zbog povrede pojavi krv na nekom borcu, borba se prekida dok se rana ne sanira ili se meč prekida. Kao u svim sportovima. U celom svetu su ove manifestacije popularne, Hrvatska recimo ima jaku ligu a mečeve prenosi televizija kao i sve druge sportske manifestacije. Kod nas je to zabranjeno.

Koliko često trenirate?

- U Beogradu treniram dva puta nedeljno a četiri puta u Pančevu. Kada su u pitanju treninzi bez mečeva. Kada se pripremam za meč treniram dva puta dnevno svaki dan u mesecu pred meč. Treneri su mi Aleksandar i Dragan Pešanović, trenutno najbolji borci u Srbiji koji se takmiče u svetu. Veliku podršku imam od brata Stefana sa kojim čak i kod kuće treniram. Iz navedenih činjenica lako je zaključiti da su potrebna velika finansijska ulaganja. Samo putovanje na treninge, režim ishrane kojeg se treba pridržavati, prateća oprema, dodatni troškovi. Sve su to finansije koje sam treba da obezbedim. Kod nas, nakon dobijenog meča novčana nagrada ne pokrije ni pola uloženog, sve se svodi na slavu i popularnost. Jedina nada za opstanak su nam mečevi van Srbije.

Uskoro vas očekuje jedan takav meč?

- Da, 13. aprila imam zakazan meč u Rusiji, u gradu Rostovu. Organizator je gledao snimke nekih mojih mečeva i ubrzo je usledio poziv koji sam prihvatio. Taj meč će biti presudan za moju karijeru u smislu daljih poziva na mečeve po celom svetu. Bez obzira na finansijsku nagradu koja me očekuje kao pobednika u iznosu od 1000 dolara, kod njih se i izgubljeni meč plaća 500 dolara, tamo idem sa samo jednim ciljem, da pobedim. U tom slučaju ću imati zeleno svetlo za pozive na mnogobrojne sportske priredbe u inostranstvu što i jeste cilj mog napornog rada i ulaganja.